

SENDİKAL EĞİTİM NASIL YAPILMALI?

Aydınlık Gazetesi, 24 Ocak 2012

Yıldırım Koç

Sendikal eğitim, özel bir tür yetişkin eğitimidir. Akıllıca yapılmazsa, hiçbir işe yaramaz. Genellikle de akıllıca yapılmaz; bu nedenle de genellikle işe yaramaz.

Birçok sendika eğitim çalışmalarında çalışma yaşamına ilişkin sorunların değerlendirilmesi için üniversitelerden öğretim üyeleri davet eder. Üniversite öğretim üyelerinin çok büyük bölümü sendikal yaşamın dışındadır. Hayat tarzları farklıdır. Sendikal alandaki gelişmeleri doğrudan izleme olanakları (ve bazen niyet ve çabaları) yoktur. Epey bir bölümü yurtdışındaki yayınlardan gerektiğinden fazla etkilenmektedir. Kendi alanlarını iyi bilebilirler, ancak kendisi hayatın içinde olan yetişkin işçilerin büyük bölümünün bu alanla ilgisi pek olmaz. İşçiler, yaşadıkları günlük sorunlardan hareket edildiğinde konuları kavrayabilirler. Birçok öğretim üyesi ise günlük sorunlardan ve örneklerden değil, kendi kafalarındaki modellerden hareket eder. İşçiler böyle durumlarda genellikle nazik bir biçimde dinler ve birşey öğrenmeden çıkıp gider.

Halbuki eğitimin önemi ve gereği her geçen gün artıyor.

İşlerin kötü gittiği ve daha da kötü gideceğinin tahmin edildiği dönemlerde eğitim zordur; ancak eğitimin yapılması şarttır; sendikaların ve işçi sınıfının süreçlere müdahale etmemesi durumunda işler daha da kötüleşecektir.

Sendikalardaki yetişkin eğitimleri, okul sıralarında oturan öğrenciye öğretmenin ders anlatması biçiminde yapılmamalı.

Sorun ve soru varsa yetişkin işçi eğitimi olur.

Eğitimci, işçinin yaşadığı sorunla ve kafasındaki soruyla genel çözümler arasında bağ kurabilirse, işçinin düşünme yeteneğini geliştirir, bilgi edinme ihtiyacını hissettirir, bilgilenme sürecini başlatır.

Kanunların anlatılması tabii ki önemlidir; ancak bu nitelikteki dersler, eğitimin yalnızca küçük bir bölümüdür.

Sendikalarda esas eğitim, sorunu yaşayan ve sorusu olanlarla durumu birlikte tartışmak, bu süreçte aktarılan bilgilerle konunun genelliğini ve karmaşıklığını kavratmak ve işçiyi dünyaya sorgulayarak bakmaya ve kendi başına öğrenmeye yöneltmektir.

Sendikaların büyük çoğunluğunun eğitim adı altında yaptığı etkinliğin böyle bir anlayışla ilişkisi yoktur.

Birçok sendikada “eğitim”, işyeri sendika temsilcilerinin güzel bir biçimde ağırlandığı gezilerdir. Sendika eğitimcileri, bazı sendika yöneticilerinin, “hocam, eğitimi fazla uzatmasak; arkadaşlar denize girecek” veya “hocam, arkadaşlar sıkıldı; geziye de geç kalacaklar” gibi müdahaleleriyle çok karşılaşmışlardır. Eğitime gelenlerin çoğunun da eğitimden denizi veya geziyi anladığı düşünülürse, sendika eğitimlerinde harcanan paranın çok büyük bölümünün pek işe yaramadığını söylemek hata olmaz.

Sendika önderlik edecekse, yaklaşan sorunları önceden kavrayarak üyelere göstermek, üyeleri hazırlamak zorundadır.

Bunun yolu da çeşitli biçimlerde eğitimidir.

Konfederasyonlar sendikacılık okulları kurmalıdır.

Sendikaların eğitim kadroları, sendikal pratiğin farklı alanlarında da eğitilmiş uzmanlarla güçlendirilmelidir.

Günümüzde sendikaların çoğunun yayımladığı kuşe kağıda basılmış kalın dergilerin okunmadığını, yalnızca şöyle bir resimlerine bakılıp kenara atıldığını biliyoruz. Okunabilecek ve başvuru kaynağı olarak kullanılacak dergi, gazete ve broşürler yayımlanmalıdır.

İnternet, gerek sanal gazete, gerek site ve gerek internet üzerinden eğitim amaçlı iletişim olarak kullanılmalıdır.

Bunlar için para mı yok?

Şaka mı yapıyorsunuz?

Sendika yöneticilerinden birinin mercedes aracının satınalma ve kullanım maliyetiyle bunlar yapılabilir.